

КЕЛИ ФЕЙВЪР РИСК

Част 10 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: Silverkata, 2022

chitanka.info

След като всички си тръгнаха, Айви остана сама пред дома на Кълън шокирана и в потрес. Беше отказала да говори с майка си и след като няколко минути я пренебрегваше старателно, възрастната жена си тръгна, заедно с полицията и зяпачите, които се бяха събрали да гледат как арестуват Кълън.

След като първоначалният шок отмина, Айви осъзна, че трябва да направи нещо. Някой трябваше да му помогне отново да излезе от тази каша.

И тогава Айви си спомни за блестящия адвокат на Кълън, с когото се беше запознала за кратко в участъка. Отвори Гугъл на телефона си и след кратко проучване намери Дрейк Бенет, адвокат по наказателноправни въпроси.

Айви веднага набра номера и се молеше той да е в офиса си. Отговори секретарката му и съобщи на Айви, че Дрейк в момента не е на разположение, но ако иска може да остави съобщение. Айви каза, че е спешно и е замесен Кълън Шарп.

— Аз съм съпругата на Кълън Шарп и ви уверявам, че случаят е спешен. Сигурна съм, че г-н Бенет ще иска да чуе това веднага — каза Айви.

— Моля, изчакайте — отговори ѝ секретарката.

Само след миг адвокатът отговори и прозвуча загрижено.

— Айви Спелман? Разбрах, че ме търсите за нещо спешно.

Айви веднага му обясни, че Кълън е арестуван отново. Когато тя приключи с обясненията, Дрейк Бенет замълча за дълго време. Когато заговори отново, тонът на гласа му не беше оптимистичен.

— Това не е на добре — въздъхна той. — Да бъде арестуван втори път — това е възможно най-лошия сценарий.

— И сега какво? Искам да кажа, че трябва да има нещо, което можете да направите.

— Кълън има много лоша репутация, г-жо Спелман — продължи Дрейк. — И се опасявам, че той има много врагове, готови да се възползват от тази репутация.

— Но той е невинен — каза Айви. — Кълън изобщо не ме е наранил и аз казах това на полицията.

— Очевидно полицията не е съгласна с вашата версия за нещата — каза Дрейк. — И не мога да измъкна Кълън от затвора с едно щракване на пръстите. Миналия път използвах няколко връзки, за да

му осигуря видео изслушване, но това няма как да се повтори отново. Ще му се наложи да полежи в ареста за най-малко двадесет и четири часа, а после ще трябва да се надяваме да го пуснат под гаранция.

— Не разбирам — каза Айви. — Смятате, че няма да бъде пуснат под гаранция ли? Какво означава това?

— Това означава, че правителството на Съединените щати е много ядосано на съпруга ви, както и някои други влиятелни хора. Може да сметат, че е рисково да го пуснат, като се има предвид историята на баща му и взаимоотношения му с властите. И смятам ли, че съдът ще откаже да го пусне под гаранция? Абсолютно е възможно.

— Но все пак трябва да направим нещо — каза Айви.

— Освен ако нямате връзки с федералното правителство или началника на полицията, не мисля, че в момента има какво да се направи, освен да изчакаме и да се надяваме да имаме късмет със съдията.

Айви се почувства победена и изплашена от мрачния тон на адвоката на Кълън. Предполагаше се, че е най-добрият адвокат, а той обрисова една доста мрачна картина на ситуацията, в която Кълън се намира.

След като приключи разговора по телефона, Айви седна на стълбите пред дома на Кълън и плака дълго време. Когато подсушаваше очите си, тя вдигна поглед и видя размазана фигура пред себе си.

— Моля те, просто си върви — промърмори Айви подсмърчайки.

След като изтри сълзите си, погледът ѝ се изчисти и разбра кой е пред нея. Не беше учудващо, че Пег Удхаус стоеше там. Жената сякаш беше призрак, винаги се криеше близо до дома на Кълън и чакаше да устрои засада на всеки от двамата, който я изслуша.

Пег пушеше цигара, изглеждаше изморена и измъчена, но очите ѝ бяха покрити с тъмни слънчеви очила. Тя повдигна вежди и изпусна облак дим през ноздрите си.

— Кълън прибра ли се? — попита я Пег.

Айви поклати глава, но не отговори.

— Ехо? — Пег ѝ махна с ръката, с която държеше цигарата си.

Айви се стресна и най-накрая погледна жената.

— Няма какво да ти кажа — отвърна ѝ Айви, изправи се и се опита да си тръгне.

Пег се пресегна и я хвана за ръката.

— Не си тръгвай — помоли я тя.

— Не ме докосвай.

— Съжалявам — каза Пег. — Просто съм отчаяна.

Добре дошла в клуба, помисли си Айви.

— Кълън не си е вкъщи в момента. Няма и да се върне скоро...

— Извинявай, ако ти причинявам неудобство — каза й Пег, свали очилата си и разкри уморени очи с тъмни торбички под тях. Жената изглеждаше така сякаш не е мигнала от седмици. — Но трябва да ме изслушаш. Сестра ми има нужда от помощта му.

— Трябва да спреш да го тормозиш — каза й Айви. — И освен това той не е тук...

— Ще изчакам, докато се върне.

— Защо не отидеш да тормозиш друг лекар? — каза Айви с повишен тон. — И късмет с чакането. Ще има да го чакаш дълго време...

— Виж, знам че нямаш представа коя съм. Аз съм една непозната — продължи Пег като се усмихна и дръпна от цигарата си. — Но може би, просто може би — ако ми дадеш шанс, ще мога да ти помогна.

— Да ми помогнеш? — каза Айви скептично. — Как можеш да ми помогнеш?

— Очевидно е, че си в беда. Добре дошла в моя свят. Имаш проблем, ужасена си и не знаеш какво да направиш.

Айви се изненада.

— Дори и да е така... няма как да ми помогнеш.

— Пробвай. Няма какво да губиш, нали?

Айви поклати отрицателно глава.

— Ще ми помогнеш само за да накараш Кълън да оперира сестра ти.

— И какво от това? — изкрещя Пег. — Така е устроен светът. Хората си помагат. Ако мога да помогна в твоята ситуация, единственото, което искам в замяна е да убедиш Кълън Шарп да помогне на мен.

— Не можеш да ми помогнеш. Самата мисъл за това е нелепа.

— Може би ще останеш изненадана — каза й Пег и скръсти ръце на гърдите си. — Защо не ми кажеш защо седеше на стъпалата пред дома му и плачеше?

Айви въздъхна и се замисли. Какво би загубила, ако кажеше на тази жена какво се е случило с Кълън? Във всеки случай арестът му скоро щеше да стане публично достояние, така че нямаше причина да мълчи.

— Арестуваха Кълън — каза Айви.

— Арестуван... — каза замислено Пег Удхаус и започна да крачи пред стълбите. — Арестуван за нещо сериозно? Шофиране в нетрезво състояние? Нарушаване на обществения ред? Какво?

— Сложно е — каза Айви. — Не мога да навлизам в подробности. Да кажем само, че е достатъчно сериозно, за да не мога да кажа кога ще бъде освободен и дори дали ще бъде освободен.

— Разбира се, че ще го освободят. И съм сигурна, че Кълън Шарп може да си позволи всички адвокати, от които се нуждае — каза й Пег.

— Може да не го пуснат под гаранция. Може да сметнат, че след като излезе, ще избяга и ще се укрие от властите. — Айви си пое дълбоко въздух и затвори очи. — Не мога да ти кажа нищо повече, дори и това, което казах, беше твърде много. — Тя отвори очи. — Много съжалявам за сестра ти и повярвай ми — бих искала да мога да помогна. Но не мога.

Айви се обърна и тръгна да се отдалечава от Пег, като смяташе да се обади на майка си и да се остави на милостта ѝ.

Мога да обещаая, че ще се върна у дома, ще живея в нейната къща и никога повече няма да говоря с Кълън, ако тя се съгласи да отиде и да каже на полицията, че ги е излъгала.

Айви вече планираше новата си стратегия, когато Пег се провикна:

— Мисля, че мога да помогна!

Айви спря на място. Знаеше, че Пег вероятно лъжеше, защото се опитваше да спаси сестра си. Но все пак... Гласът ѝ звучеше много убедително.

Айви се обърна и я погледна.

— Ако ме лъжеш, само за да ти помогна...

— Не те лъжа — каза й Пег, а на устните ѝ играеше малка усмивка. — Казах ти да ми дадеш шанс, нали?

— Кажи ми как? — попита я Айви и бързо се отправи към нея. — Кажи ми как можеш да помогнеш?

Пег отново сложи слънчевите си очила и дръпна от цигарата си.

— Баща ми по една случайност е приятел от детинство с окръжния прокурор — каза ѝ тя, а малката усмивка се разшири. — Ще бъдеш много изненадана до какво може да доведе този факт в днешния свят.

— Не ти вярвам — каза ѝ Айви, докато сърцето ѝ биеше по-бързо.

— Не е и нужно да го правиш. Позволи ми да ти го докажа. Ако се обадя на баща си и му кажа, че срещу едно телефонно обаждане може да спаси живота на дъщеря си... мисля, че вероятно ще се обади. Не е ли така?

— Предполагам — отвърна Айви предпазливо, но продължаваше да не ѝ вярва.

Пег Удхаус извади телефона си и се обади.

— Тате, здравей. Аз съм. — Пег издуха цигарен дим през устата си и кимна. — Тате, важно е. Трябва да се обадиш на Тони. Тони Ванс — продължи тя.

Докато говореше Айви включи интернета на телефона си и започна да търси името, установи, че Антъни Ванс-младши всъщност е окръжният прокурор. Сърцето на Айви започна да бие още по-бързо. Ако Пег Удхаус казваше истината, то това беше нещо, което не можеше да си позволи да прецака.

Въпросът беше, какво би искал Кълън да направи Айви в тази ситуация?

Дали би искал тя да преговаря от негово име и да му помогне да излезе от затвора? Или просто щеше да се ядоса, че тя се меси в делата му и вероятно го поставя в положение да изпълни дълг, който не може да плати?

Айви не беше сигурна в правилния отговор и това я разяждаше отвътре, докато чуваше как Пег казва на баща си, че трябва да се обади и да разбере дали приятелят му от детството, окръжният прокурор, може да уреди освобождаването на Кълън Шарп от ареста.

— Той е най-добрият неврохирург на планетата, татко — прошепна Пег. — А Бека ще умре, ако не ѝ осигурим най-добрият възможен хирург, който да я оперира. Знаеш го това. Знаеш и колко ми е трудно да го убедя да я направи... — Пег поклати глава, докато

слушаше баща си. — Знам, че може да я направи. Трябва да ми се довериш, тате. Просто се обади. Става ли?

Айви потръпна, когато чу Пег да моли баща си да направи тази услуга, знаейки, че дава обещание от името на Кълън — а той можеше да откаже.

След минута-две разговорът приключи. Пег благодари на баща си и затвори. Жената свали слънчевите очила и избърса очите си.

— Той ще се опита — промълви тя. — Направих всичко, което е възможно да се направи.

И тогава Пег започна да плаче и Айви направи единственото нещо, което чувстваше, че трябва да направи — прегърна плачещата жена и ѝ каза:

— Много съжалявам, че всичко това ти се случва.

Пег започна да се смее през сълзи.

— Каква гледка сме само — две плачещи развалини.

— Това е Бостън — засмя се Айви. — На никого не му пука!

Тя избърса очите си и в този момент осъзна, че всъщност Пег Удхаус ѝ допада. Тя беше смела жена. В края на краищата се бореше за живота на сестра си.

— Знаеш, че не мога да дам обещание от името на Кълън — каза Айви след малка пауза. — Той вече ми е казал, че не може да поеме случая на сестра ти.

— Това беше преди, нали? — каза Пег, докато сълзите ѝ пресъхваха на бузите ѝ, а погледа ѝ ставаше студен. — Преди да си навлече достатъчно неприятности, за да размисли.

Стомахът на Айви се сви.

— Така както го казваш, звучи доста заплашително.

— Ако баща ми ми се обади и ми каже, че прави това за мен, за сестра ми — тогава напълно очаквам Кълън Шарп да изпълни обещаното от теб. Няма друг възможен резултат, който да приема.

— Разбирам — въздъхна Айви.

Но като познаваше Кълън, тя знаеше, че нищо не можеше да го принуди да направи нещо, ако не иска — дори и перспективата да лежи в затвора.

Двете жени стояха дълго време заедно на улицата, докато Пег пушеше, а Айви се опитваше да запази спокойствие и да чака обаждането.

Мина доста време. Най-накрая, когато сенките на улицата започнаха да се удължават, а запасът от цигари на Пег намаля, телефонът отново иззвъня и тя вдигна бързо.

— Тате — каза Пег почти без дъх. Замълча, докато слушаше, а изражението ѝ не издаваше нищо. След известно време кимна, някак си развълнувано. — И си сигурен, че Тони ти е казал... че е обещал?

Айви се притесняваше дали този малък разговор ще помогне на Кълън или ще му навреди. Но тя знаеше, че няма правилен ход в случая.

Малко по-късно Пег затвори телефона, вдигна юмрук във въздуха и извика:

— Да! Боже мой, да!

— Това значи ли, че новините... са добри? — попита я Айви.

Пег се обърна към нея със светкавична бързина.

— Кълън ще излезе от ареста — каза тя. — Тони ще се погрижи за това.

— Боже господи, наистина ли? — извика Айви и сложи ръка на устата си.

— Окръжният прокурор е изцяло зад гърба ни. Може дори да стигне дотам, че да не обърне внимание на това разследване за убийство по непредпазливост. Но само ако сестра ми е жива. — Очите на Пег станаха по-студени, а гласът ѝ режеше като стомана, когато каза: — Ако Кълън откаже да направи операцията — каза тя, като прокара цигарата си, за да подчертае думите си, — или ако той извърши операцията и сестра ми умре, тогава окръжният прокурор ще се заеме с мисията да вкара Кълън Шарп зад решетките до края на проклетия му живот.

* * *

Айви се канеше да се качи на автобус, за да се върне в апартамента си, когато телефонът ѝ звънна. Беше Кълън, от ареста. Бързо прие обаждането и чу гласа му.

— Нямам много време — бяха първите думи от устата му. — И не съм сигурен дали тази линия е безопасна.

— Кълън, толкова съжалявам за всичко — каза тя. — Добре ли си?

— Добре съм — каза той, кратко и без обяснения. — Но трябва да направиш нещо за мен и то веднага.

— Всичко!

— Трябва да влезеш в дома ми и да вземеш нещо. Намира се в камината, в хола. Погледни нагоре, бръкни вътре и го извади.

— Да извадя какво? — попита тя.

— Ще разбереш като го видиш.

Айви разбра, че Кълън няма доверие на телефонната линия и че има вероятност властите да ги подслушват.

— Добре. После какво трябва да направя?

— Веднага след като го вземеш, ще отидеш в другата ми къща в Кейп.

— Няма как да стигна до там. И къде трябва да го сложа това нещо?

— Не можем да говорим за това сега. Просто направи каквото ти казах.

Айви не знаеше какво се случва. Всичко беше толкова загадъчно, недоизказано и тя нямаше никаква представа за какво говори Кълън. Да не би да искаше да пренесе някакво оръжие или нещо незаконно? Какво? Айви просто не можеше да го попита.

Облиза разтревожено устните си. Помисли си за всичко, което се беше случило с Пег Удхаус и окръжният прокурор — за споразумението, което Айви беше сключила от името на Кълън.

— Много неща се случиха. Мисля, че ще искаш да знаеш за тях. След като те арестуваха Пег Удхаус се появи пред дома ти и проведохме един дълъг разговор.

— Не ми го казвай по телефона — предупреди я той. — Линията може би не е безопасна и освен това първият ти приоритет е да направиш това, което ти казах.

— Как мога да вляза в къщата без ключ?

— Не се притеснявай, вече съм решил проблема. Ти просто отиди там веднага — каза той.

— Но, Кълън, мисля, че ще искаш да знаеш за разговора ми с Пег. Това наистина е важно!

— Още една причина да не го казваш сега. Това може да почака, Айви, но другото нещо не.

— Добре — въздъхна Айви. Пое си дълбоко въздух, изпусна го, обърна се и тръгна към дома на Кълън.

Колкото и пъти да се опитваше да си тръгне от този дом, нещо или някой я дърпаше обратно...

Все пак не трябва ли да е нашият дом? Сега, когато сме женени?

Но тя не му го каза. Сега не беше моментът. Не искаше и по този начин да приключи телефонният им разговор. Кълън ѝ липсваше страшно много, а той звучеше толкова дистанциран, толкова отдалечен от нея. Беше ѝ много тъжно, когато знаеше, че той сега седи в килията, до голяма степен заради нейните решения.

— Много съжалявам — прошепна Айви.

— Не се притеснявай за това — каза Кълън. — Добре съм.

Айви силно се съмняваше в това, но не го каза на глас.

— Някой споменава ли е кога ще бъдеш обвинен или освободен? — попита тя с надеждата, че може би до ушите на Кълън вече е достигнала информация за сделката, която Пег уж беше сключила.

— Нищо. Ще ти се обадя или адвокатът ми ще се свърже с теб, когато научим нещо повече.

— Обичам те — каза му тя, точно преди да приключат разговора.

— И аз те обичам, Айви Спелман — отвърна той.

И след това връзката прекъсна.

Когато най-накрая се върна в дома му, лимузината я чакаше. Шофьорът слезе и ѝ подаде връзка ключове за къщата.

— Господин Шарп каза да ви ги дам.

— Благодаря — каза тя и се отправи към входната врата, а страхът започна да нараства в нея.

Незаконно ли е това? Какво ще намери?

Айви отключи вратата на дома на Кълън Шарп и влезе вътре. Беше страшно тихо без неговото присъствие и болезнено, знаейки, че той не е тук, за да я посрещне.

Стъпките ѝ отекнаха по дървения под. Насочи се към камината и като я стигна плъзна защитното стъкло от огнището. Миришеше на

мухъл, но вътрешността на камината беше чиста и суха, тъй като напоследък не я беше палил.

Разбира се, че няма да я пали. Кълън беше използвал огнището, за да скрие нещо много важно и тайно, а запалването на камината вероятно щеше да доведе до унищожаването му — каквото и да беше то.

Тя застана на колене, плъзна глава в тъмнината на камината и погледна нагоре по комина. Не можеше да види нищо, затова протегна ръка и започна да опипва. Ръката ѝ не се докосна до нищо друго, освен до вътрешността на стените на комина.

Айви продължи известно време да опипва камината като изпитваше странно чувство на безпокойство, сякаш някой прилеп или друго диво животно ще изскочи изведнъж и ще захапне пръстите ѝ.

Какво ще стане, ако не успее да намери това ценно нещо, което Кълън искаше?

Започна да се изнервя, когато изведнъж усети, че дланта ѝ докосва нещо твърдо и голямо и очевидно не беше част от камината. Беше залепено там и ако не знаеш, че е там, нямаше да можеш да го откриеш, освен ако не погледнеш нагоре с фенерче.

— Идиотка — каза си Айви. Не можеше да повярва, че забрави за фенерчето на телефона си. Извади го и включи фенерчето, след което го насочи нагоре към вътрешността на камината, за да може да види по-добре за какво точно става дума.

Светлината от фенерчето на телефона ѝ осветяваше вътрешността на комина и сега тя можеше да различи предмета, който Кълън искаше да вземе.

Беше някаква кутия с размерите на визитник, но напълно запечатана. Беше силно облепена с тиксо и ѝ отне близо петнайсет минути, за да го махне.

След като извади кутията, Айви се измъкна от комина, изправи се на крака и сложи отново защитното стъкло пред камината. Изтупа се от прахта, но по тялото и ръцете ѝ имаше изненадващо малко мръсотия, като се има предвид къде беше току-що.

Айви вдигна кутията и се опита да я отвори. Беше заключена и нямаше ключалка. Тя я огледа, за да открие как трябва да се отвори, но не видя нищо очевидно. Кутията не беше особено тежка, може би около пет-шест паунда^[1]. Беше здрава, силна — може би нямаше да се

разруши дори при пожар. Не беше достатъчно голяма, за да побере пистолет или оръжие. Тя я разклати малко и ѝ се стори, че чува нещо да дрънчи вътре.

— Е, добре, това не е моя работа — промърмори тя, след което прибра кутията в чантата си, но внезапно се почувства много виновна.

Крия ли в момента доказателство от местопрестъпление?

Ще ме преследват ли заради тази кутия?

Не, Кълън не би ме помолил да направя нещо незаконно.

Но истината беше, че тя не може да знае със сигурност какво би я накара Кълън да направи, особено при извънредни обстоятелства.

Във всеки случай тя знаеше, че ще изпълни молбата на Кълън и затова нямаше смисъл да се измъчва за действията си сега.

Излезе от къщата, заключи вратата и се качи в лимузината, а шофьорът тръгна, накъдето му беше указано да я закара.

— Искате ли ключовете? — попита тя, след като се качи на задната седалка на лимузината.

— Господин Шарп каза, че ще ги задържите, госпожо Шарп — отвърна шофьорът, кимна ѝ и се усмихна с уважение.

Той ме нарече госпожо Шарп!, помисли си тя.

Точно така. Аз съм неговата съпруга. Трябва да имам ключовете от дома ни. Това е реално и няма да се промени, докато все още имам думата по въпроса.

Тя си наля малка чаша уиски, след което се настани удобно на мястото си и се опита да се отпусне.

* * *

Пътуването до Кейп Код беше много дълго. На моста Борн Бридж попаднаха в задръстване, което се беше проточило поне няколко километра.

Айви седеше и се опитваше да бъде спокойна, но времето напредваше и тя искаше да стигне част по-скоро във втория дом на Кълън, за да скрие кутията.

Каквото и да съдържаше тя, Кълън беше използвал поне едно от трите си телефонни обаждания, за да се увери, че тя ще се погрижи за кутията, което правеше задачата на Айви много важна.

Но трафикът се точеше бавно и те пълзяха с колата.

— Има ли алтернативен маршрут? — попита тя шофьора.

— Опасявам се, че не. За да се влезе в тази област, може да се мине само от този мост. Много съжалявам.

— Добре — въздъхна тя.

Той кимна и те продължиха да се движат бавно по моста. Докато стигнат до Кейп Код, беше минало твърде много време.

Ами ако властите ги следваха?

Ами ако Лукас и ФБР я чакаха и бяха готови да ѝ изземат кутията?

Кракът на Айви неспокойно потропваше по пода, докато чакаше да стигнат до целта. Пътуваха още малко време по магистралата, след което излязоха от нея и се насочиха към малко градче на име Барнстейбъл. Беше красиво, причудливо градче, което Айви със сигурност би харесала при други обстоятелства.

Имаше малки магазинчета, пощенска станция с размерите на ремарке, няколко по-големи магазина и старинна библиотека.

Но когато стигнаха до пристанището, Айви затаи дъх пред красотата му. Водата се плискаше по брега, лодките леко се носеха по вълните, а рибарите ловяха риба.

Минаха покрай пристанището и след това свиха по тесен път, по който можеше да мине само една кола. Лимузината стигна до края на пътя и спря.

— Това е мястото, госпожо Шарп — каза шофьорът.

Тя погледна през прозореца и видя втория дом на Кълън. Беше огромен и разкошен, разположен точно на ръба на отвесната скала с изглед към пристанището и океана.

— Удивително — въздъхна тя, въпреки притеснението си. — Благодаря за пътуването. — Когато се канеше да излезе, ѝ хрумна, че трябва да се увери, че той знае, че трябва да я изчака. — Няма да се бавя много. Ще ме изчакате ли няколко минути?

Шофьорът я изгледа странно.

— Ще чакате ли? Ще разгледам набързо къщата, няма да отнеме повече от... половин час — каза тя.

— О — каза шофьорът, като звучеше странно и озадачено. — Просто предположих, че Вие и г-н Шарп ще пренощувате в къщата.

— Той не е тук — каза тя.

— Напротив, г-жо Шарп, тук е.

Шофьорът посочи с пръст към къщата и Айви погледна навън, видя една фигура, изправена на балкона с изглед към пристанището. От този ъгъл обаче беше тъмен силует и тя не можеше да различи никакви подробности.

— Не може да е той — каза тя. — Не знам кой е, но не е Кълън.

Айви слезе от колата, а стомахът ѝ се сви. Кой беше този човек, който стоеше на балкона на Кълън?

Когато фигурата се обърна с лице към нея слънцето я заслепи, тя вдигна ръка, за да предпази очите си и тогава видя, че всъщност там стои Кълън.

Айви се парализира. В това нямаше смисъл. Призрак ли виждаше? Нали Кълън беше в затвора. И все пак, явно не беше така.

— Ела горе — извика Кълън и с жест посочи към стълбите, водещи към балкона.

Айви отиде до стълбите и с треперещи крака се изкачи до балкона. Кълън стоеше там, облечен в панталон цвят каки и широка свободна риза, изкъпан и обръснат и по нищо не личеше, че е бил в ареста.

— Объркана съм — каза Айви едва успявайки да говори.

Той се приближи, докосна бузата ѝ с ръка и се усмихна.

— Знаеш, че обичам да те изненадам, Айви.

После се наведе и я целуна със съвършените си устни, а тя го прегърна силно и започна да плаче.

— Знам, че се държа като бебе — каза тя подсмърчайки. — Но, не разбирам. Как може да си тук сега? Би трябвало да си в ареста.

Кълън се засмя.

— И аз така си мислех. Но явно адвокатът ми е имал още няколко трика в ръкава си, защото ме освободиха само няколко минути след като приключих разговора с теб. — Кълън поклати глава. — Но трябва да се свържа с Дрейк и да разбера как, по дяволите, го е направил.

Айви изведнъж разбра, че Пег Удхаус е казала истината. Премигна и се опита да смели информацията.

Откъм океана подухваше силен вятър и разбъркваше косата ѝ. Тя я отметна от лицето си.

— И как тогава стигна до тук толкова бързо? Имаше голямо задръстване на моста и отне много време докато минем през него.

Кълън се засмя.

— Хеликоптерите не попадат в задръствания, глупаче — каза й той и се ухили. — Предположих, че ако имам късмет, може да стигна дотук няколко минути след теб. Не очаквах, че ще стигна до къщата преди теб.

Беше в добро настроение, въпреки всичко, което беше преживял. Айви не искаше да му казва истината. Страхуваше се от реакцията му, която щеше да последва когато разбере за сделката, която беше сключила, за да го изкара бързо от ареста.

— Магьосник ли си? — каза тя усмихвайки се.

— Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш — каза той, докато я наблюдаваше внимателно.

— О, Боже, изключително много се радвам да те видя, Кълън.

Тя го погледна в хладните му сини очи и разбра, че това е истината. Сърцето й препусна бързо, а стомахът й направи салто, нещо, с което все още свикваше.

Всеки път, когато го виждаше.

Всеки път.

Кълън отново я погали по бузата.

— Тогава какво има? Да не би да не си взела кутията? — попита я той.

— Не, това не беше проблем. — Тя отвори чантата си и му я показва.

Кълън бръкна и я извади внимателно. Изражението му стана мрачно.

— Благодаря — прошепна той. — Влез с мен вътре.

Айви го последва, когато отвори плъзгащата се врата и я въведе в къщата.

Отвън къщата изглеждаше застаряла от времето в типичен за Кейп Код стил, но вътре беше разкошна, модерна и с всички удобства. Кухнята беше огромна, с уреди от неръждаема стомана, гранитни плотове и голяма печка, а вътрешността на къщата беше обзаведена по последен писък на модата.

Навсякъде имаше прозорци, които гледаха към океана във всички посоки. Всекидневната беше с великолепни мебели, голям телевизор и

много лунички, които я осветяваха. А когато бризът задухаше навън, Айви чуваше звънна на камбаните на балкона.

— Тук е толкова красиво — каза тя, възхищавайки се на мястото, докато Кълън минаваше през него, носейки кутията.

Той слезе долу и тя го последва. В сутерена той влезе в помещение, което приличаше на килера, пълен с консерви, бутилки с вода и голям стелаж за вино.

Кълън плъзна един от обемистите на вид хладилници, които бяха поставени до стената и откри врата с капак. Той отвори капака, коленичи и пусна кутията в тъмнината. След това го затвори, изправи се на крака, избърса си ръцете и върна хладилника на мястото му. Мускулите на Кълън изпъкнаха, докато преместваше тежкия хладилник.

Когато приключи, той се обърна и я погледна.

— Готово — каза ѝ той.

— Мога ли да попитам какво има в кутията? Или не трябва да знам?

Кълън погледна към пода.

— Не е важно.

— Не разбирам — каза тя. — Когато се обади от ареста, за теб беше важно да отида и да го извадя от камината. Толкова се притесняваше да не го намери друг.

Кълън кимна.

— Бях загрижен за кутията, да. Но сега не искам да говоря за това. Може би друг път.

Тя усети как в нея се надига чувство на разочарование. В края на краищата Айви беше на страната на Кълън и му се доверяваше напълно, въпреки че нямаше как да знае за какво точно е виновен или невинен, когато ставаше въпрос за странното му минало.

И все пак той реши да не ѝ се доверява.

— Е, аз мисля, че *точно сега* е моментът да ми кажеш. Аз също имам какво да ти кажа, но мога да избере и да го запазя за себе си, само и само да не се налага да се сблъскам с реакцията ти.

Очите на Кълън се присвиха.

— Реакцията ми за какво точно?

Айви сви рамене.

— Може би друг път ще ти кажа.

— Не си играй игри с мен, Айви.

— Защо само на теб ти е позволено да пазиш тайни, Кълън? Какво има в кутията? Ще отида ли в затвора за укриване на улика?

И тогава той започна да се смее.

— О, Айви, моля те.

— Не е смешно — каза тя. — Не знаеш колко объркваща е ситуацията за мен.

Усмивката му избледня.

— Не си единствената, която чувства разочарование. Да не забравяме, че съм в това положение отчасти заради обвиненията на майка ти, че съм опасен за теб. Откъде изобщо ѝ е дошла подобна идея?

— Не е по моя вина — каза Айви. — Майка ми е откачила. Нямах представа, че ще направи нещо подобно.

— Тогава нека не се обвиняваме един друг — каза Кълън и тръгна към нея.

Напомни си, че Кълън е на свобода и това е огромна победа за тях. А можеше още да е в ареста, но не...

Той е тук с мен. Бихме могли да се целуваме цяла нощ — да ме омае и да ме има по всеки възможен начин.

Бихме могли да забравим за външния свят, да забравим за всички ситуации и хора, които ни правят нещастни.

Но нямаше начин да избегне разговора, който трябваше да проведе сега.

— Днес, не адвокатът ти те измъкна от затвора — каза Айви внезапно.

Кълън се намръщи и отстъпи назад сякаш някой го блъсна.

— Моля?

— Дрейк Бенет не направи нищо, за да те измъкне. Не е използвал никакви връзки. Обадох му се и го попитах какво да направя, а той отвърна, че трябва само да чакаме. Каза, че може да седиш там 24 часа и че съдията може да реши да не те пусне под гаранция, защото има опасност да се укриеш.

Докато тя говореше, Кълън потърка брадичката си.

— Тогава как ме пуснаха толкова бързо и какво общо имаш ти с това?

— Ами, нали ти казах, че Пег Удхаус се появи...

Изражението на Кълън стана каменно.

— Айви не ми казвай, че си говорила с тази жена. Защото ако Пег Удхаус е въввлечена по някакъв начин в живота ми...

— Нямах избор — каза Айви.

— Винаги има избор.

— Просто ме изслушай — каза Айви като повиши глас. — Трябваше да направя нещо, за да те измъкна от там.

Ноздрите на Кълън се разшириха.

— Никога не съм те молил да поемеш тази отговорност. — Кълън посочи с пръст към собствените си гърди. — Измъквам се сам от нещата. Сам управлявам скапания си живот!

— Видях как се справяш сам — каза Айви, обърна се и излезе от стаята, за да се качи по стълбите.

— Върни се тук! — извика той след нея.

Тя не му обърна внимание и продължи нагоре по стълбите.

Трябва да има някъде тук автобусна спирка, откъдето да хвана автобус и да се върна в града. Мамка му, няма да седя тук с някого, който не ме оценява!

— Айви — извика Кълън и тя чу стъпките му след себе си.

— Остави ме на мира — отвърна му тя рязко.

Вълните в пристанището се бяха усилили и вятърът дрънчеше по прозорците на къщата.

— Трябва да знам в какво си ме забъркала — каза Кълън, когато стигнаха върха на стълбите.

Айви се завъртя и се обърна с лице към него.

— Не мога да се впиша в твоята малка перфектна система, Кълън. Не мога да ти угодя и да те зарадвам, без да прекрача линията. Не знам каква да направя, за да следвам правилата ти!

Кълън поклати глава.

— Много е просто. Просто запомни, че ако не те помоля да направиш нещо за мен — не го прави.

— Това е нелепо!

— Така стоят нещата. — Кълън я посочи с пръст и продължи: — И би трябвало вече да си го разбрала.

— Е, аз съм човешко същество и направих грешка. Прецаках нещата. Ясно! Бях уплашена и се чувствах виновна, защото беше пак в

ареста заради мен. Адвокатът ти каза, че си в много сериозна ситуация и когато се появи възможност да ти помогна, аз се възползвах от нея.

Кълън скръсти ръце пред гърдите си.

— И каква възможност се появи? Нещо, свързано с тази жена ли? Операцията, за която ти казах, че няма как да се направи?

Айви сложи ръка на челото си и го потърка.

— Баща ѝ е приятел с окръжния прокурор — каза тя. — И тя успя да договори освобождаването ти.

— Господи — прошепна той. — Мисля, че мога да отгатна останалата част. Освободиха ме в замяна на съгласието ми да направя мозъчната операция на сестра ѝ.

— Казах им, че ще те помоля да я направиш — каза Айви. — И те изпълниха своята част от договора. Свободен си!

Очите му проблеснаха студено.

— Едва ли съм свободен — каза той и тръгна към нея, тъмната му коса падна на челото му и той я отмести настрани. — Казах ти, че никога няма да направя тази операция — и със сигурност не под дулото на пистолет.

— Това е добра сделка — тихо каза Айви.

— Откъде, по дяволите, можеш да знаеш? — отсече той. — Да не си учила медицина, без да знам? Или си имала достъп до медицинския картон на сестра ѝ, изследванията от скенера на мозъка, рентгеновите снимки? Знаеш ли какви са шансовете за успех?

— Не — призна тя. — Но знам, че както бяха тръгнали нещата, вероятно щеше да прекараш много време зад решетките. — Очите на Айви се насълзиха. — Просто исках да те измъкна оттам.

Кълън протегна ръка, хвана раменете ѝ и я погледна в очите.

— Знам, че си го направила от добро сърце — каза ѝ той и гласът му омекна. — Но тази операция не може да се случи. Няма да допусна да бъда изнудван. Затова ще се обадим на Пег Удхаус и ще ѝ кажем, че сделката отпада.

Айви се освободи от хватката му.

— Ако го направим, окръжният прокурор ще те преследва до края на живота ти. Може да те съсият.

Той се ухили.

— Нека опитат. Преследваха ме ФБР и корпоративни шпиони. Откакто се помня, имам врагове и всички те смятаха, че могат да ме

победят. Какво е още един човек да е по петите ми?

— Разликата е, че вече два пъти те арестуваха. Срещу теб има заведени дела. Не ми се иска да ти го кажа, Кълън, но те печелят засега.

Той отстъпи крачка назад премигвайки сякаш го беше ударила.

— Това не е вярно — каза той, но за първи път видя несигурност в студените му сини очи.

— Помисли пак — каза му тя. — Имат достатъчно доказателства, за да те обвинят в убийство. Имат основания. Проблемите няма да изчезнат само като се опитваш да продължиш напред, сякаш нищо не се е случило. Нещата са различни, Кълън.

Той потърка брадичката си, обърна се и погледна през прозореца към хоризонта.

— Не мога да направя тази операция — каза той след известно време. Гласът му звучеше на пресекулки.

— Какво имаш да губиш?

Сега той я погледна, а изражението му беше смесица от страх, скръб и ярост.

— Последното нещо, което ми е останало. Вярата, че мога да се доверя на себе си.

Тя замълча.

Кълън беше от мъжете, за които беше важно да контролират всеки един аспект от живота си до най-малкия детайл, а сега всичко се разпадаше. Беше изгубил контрол и го знаеше.

— Кълън... — каза тя.

— Не — отвърна силно той, а гласът му придоби остър тон. Приблужи се до нея. — Не. — Челюстта му се стегна. — Не.

Тя облиза устните си.

— Знам, че бях непослушна — прошепна тя.

Той кимна.

— Точно така.

За Кълън Шарп тя беше готова на всичко. Щеше да се подчини. Щеше да приеме всяко наказание, което ѝ наложеше.

Айви започна да сваля дрехите си.

— И знам, че това означава, че трябва да бъда наказана.

— Най-накрая започваш да разбираш — въздъхна той и я наблюдаваше с желание, което не се опитваше да скрие.

Когато най-накрая се съблече, тя се обърна без коментар и се наведе над дивана, като му показва задните си части.

— Още не съм решил дали да използвам ръката си, или колана — изръмжа той.

— Което сметнеш за по-добре, господарю.

Тя се хвана за възглавницата на дивана и се приготви.

Дланта на Кълън удари силно задните ѝ части и тя нададе уплашен вик.

Той хвана здраво дупето ѝ с две ръце.

— Тихо — каза ѝ той. — Приеми наказанието си. Изтърпи го.

— Да, господарю.

И тогава започна да я пляска, като сменяше ръцете си ту с едната, ту с другата, първо я пляскаше по дясната буза, а после по лявата.

ПЛЯС. ПЛЯС. ПЛЯС. ПЛЯС.

Всеки път, когато я удряше, Айви затваряше очи и се мръщеше, стискайки силно зъби.

ПЛЯС. ПЛЯС. ПЛЯС. ПЛЯС.

Кълън дишаше тежко и тя усещаше присъствието му зад гърба си, топлината, която излъчваше, докато я пляскаше с големите си ръце.

Болеше я, може би толкова, колкото всичко, което някога ѝ беше правил. И все пак — и все пак — тя не можеше да отрече онази друга част, която беше също толкова силна — възбудата, влагата между краката ѝ.

Да бъдеш гола пред него, напълно отдадена на милостта му, и да знаеш, че по някакъв начин това е нещото, от което той се нуждае. Това освобождаване, този контрол — това беше част от него, беше част от тях.

Сърцевината ѝ пулсираше и вибрираше при всяко силно пляскане на ръката на Кълън по задните ѝ части и тя усещаше колко е зачервен и болезнен задникът ѝ от ударите, които ѝ нанасяше.

Всеки път си мислеше, че това със сигурност ще е последният път. Но той продължаваше да я удря. Айви наведе глава, изпъшка, изсумтя и разтърси крайниците си. Краката ѝ започнаха да отмаляват.

Най-накрая Кълън изчерпа силите си и я зашлеви за последен път по дясната страна на дупето ѝ.

Тя се срина на дивана.

— Стани — каза той.

Тя се обърна и го погледна, докосвайки дупето си изохка.

— Сигурно ме мразиш — каза тя.

— Не — каза ѝ той. — Но ти не се учиш. Какво още трябва да направя?

— Не знам. Може би съм непоправима.

Кълън се съблече пред нея — свали панталоните и боксерките си, ризата си и застана гол пред нея, а ерекцията му беше огромна.

— Сега ще седна на дивана и ти ще ме задоволяваш с устата си. Само с устата си.

Кълън седна на дивана и изпъна мускулестите си крака напред. Айви застана на колене пред него и сложи устни върху члена му.

— Само с уста — напомни ѝ той. — Без ръце.

Тя започна да го смуче, като държеше ръце зад гърба си. Беше много трудно и това я напрягаше.

Пенисът на Кълън беше огромен, изпълваше устата ѝ, забиваше се все по-дълбоко докато влизаше и излизаше между устните ѝ, а тя разтягаше челюстта си възможно най-широко.

— Дълбоко в гърлото — каза той. — Поеми го докрай.

Правеше каквото ѝ се кажеше, въпреки че се напрягаше до краен предел.

Поемаше огромния му член, който ѝ се струваше все по-голям и по-голям, докато се опитваше да го поеме по-навътре в устата си.

Тя усещаше как възбудата му расте, докато се вмъкваше все по-дълбоко и по-надълбоко.

— Мамка му — изстена Кълън.

Устните ѝ вече бяха в основата на члена му, при топките, и тя смучеше, смучеше, докато езикът ѝ се въртеше около ствола му. Опита се да засмуче и топките му, опита се да види дали има начин да го поеме още по-дълбоко.

— О, Боже — каза той изненадан. — О, мамка му, Айви. Как... как, по дяволите, правиш това?

Действията ѝ станаха по-уверени и почувства лек триумф от думите му. Всичко това беше ново за Айви, защото нямаше никакъв опит в доставянето на сексуална наслада на мъжа. Може би Кълън Шарп не е видял всичко, което можеше да му предложи?!

Макар да ѝ липсваше опит, явно тя го възбуждаше, а това ѝ даваше смелостта да даде всичко от себе си, за да му достави удоволствие.

Тя искаше той да загуби контрол и да свърши, неочаквано и за самия него.

И така, това беше новата ѝ цел. Тя започна да смуче по-силно и да го поема все по-дълбоко, оставяйки члена му да проникне максимално дълбоко в устата ѝ, слюнката ѝ започна да се събира около основата на члена му и да капе по топките му.

Скоро тя разбра, че той ще достигне кулминацията си.

— Господи — прошепна той отново.

Тя усети как тялото му се напряга.

— Исусе Христе — каза той и после повтори отново.

Тя движеше главата си нагоре-надолу с бързи темпове и скоро той стегна бедрата си и изстреля всичко в устата ѝ, а тя го пое.

Айви затвори очи и се съсредоточи върху преглъщането, поемайки всяка частица от него, докато Кълън трепереше, изстрелвайки огромно количество сперма в устата ѝ.

Айви погълна всичко.

Тя притисна устни към топките му и засмука, усещайки как спермата му — гореща и солена — се стича по езика ѝ в гърлото.

Преглътна и отново преглътна.

И тогава тя най-накрая пое въздух.

Кълън я гледаше с изненада в сините си очи.

— Как, по дяволите, направи това? — попита той.

— Може би ме подценяваш — засмя се тя и се изправи, като гърбът ѝ леко изпука, а дупето ѝ се беше разранило от пошляпването.

— Може би съм го направил — каза той, като изглеждаше все още шокиран. Докато стоеше още в краката му, Айви видя, че penisът му вече се втвърдява.

— Айви, ела тук — каза той.

— Сериозно ли?

— Трябва да бъда в теб.

Сърцевината ѝ вече беше мокра, но когато той ѝ го каза, тя усети как се овлажни още повече.

Тя го възседна и той проникна в нея, чукаше я дълбоко, а членът му отново беше толкова твърд.

Устата му беше върху зърната ѝ — смучеше ги и ги облизваше. Тя отметна глава назад и изстена, докато го яздеше.

Кълън беше подивял.

Беше горещ и студен едновременно.

Кълън Шарп я побъркваше, но тя се нуждаеше от него, както и той от нея.

— Айви, обичам те — каза ѝ той, докато я чукаше.

Тя го пое още повече, а задръжките ѝ изчезнаха. Завъртя ханш и остави мускулите си да се отпуснат, докато възбудата и топлината му пулсираха в нея.

Той влизаше в нея отново и отново, а ръцете му се движеха нагоре-надолу по тялото ѝ, хващайки гърдите, после корема, спускайки се надолу към бедрата ѝ, докато тя се движеше в луд ритъм върху члена му.

Той я чукаше толкова хубаво, а тя свършваше отново, отново и пак отново.

Когато всичко свърши, Айви падна върху него, а устните му, които бяха до ухото ѝ прошепнаха:

— Обичам те. Никога досега не съм обичал така, както обичам теб.

— Аз също те обичам — въздъхна тя.

Бяха плувнали в пот и се чувстваха изтощени.

Миг по-късно Кълън я хвана за ръка и я поведе към прекрасната спалня, сложи я в леглото и я придърпа в прегръдките си, докато говореше в ухото ѝ. Гласът му беше мек и тих, различен от този, който беше чувала досега. И Айви разбра, че това е истинският му глас.

Нещо се беше пречупило и пред нея стоеше истинския Кълън.

— Знаеш ли, винаги ми се е налагало да се грижа сам за себе си. Всеки път, когато допусках някого в живота си, той или ме разочароваше, или ме предаваше. Затова вярвам само на себе си и на никой друг. Затова поех контрола над всеки детайл от живота си.

Тя го погали по ръката, докато той говореше, и кимна, за да покаже, че слуша.

— Но когато те срещнах — продължи той — за първи път, не исках да контролирам всичко. Исках да го споделя с теб. И това ме изплаши, Айви. Ужаси ме, защото единственото ми спасение беше

вярата ми в мен самия. Но сега, не искам да живея изцяло в собствената си глава. Искам да споделя себе си с теб.

— Сигурен ли си? — попита тя, страхувайки се, че това е временен импулс, резултат от страхотния секс.

— Сигурен съм. Никога през живота си не съм бил по-сигурен в нещо.

След това легнаха заедно на спалнята, за да поспят. Докато се унасяше усети устните на Кълън върху шията си, после върху нейните устни, след което започна да вкарва и изкарва езика си в устата ѝ, отново и отново.

Айви стенеше, а зърната ѝ се втвърдяваха.

— От ареста до това — продължи той. — Като съм е, нали?

— Да — изстена тя, когато върховете на пръстите му докоснаха зърната ѝ, а после бавно влезе в сърцевината ѝ изотзад, като членът му се плъзна между краката ѝ, навлизайки докрай в нея.

— Това е като удивително влакче в увеселителен парк — каза той с тих глас, докато проникваше в нея, а пенисът му беше напоен със соковете ѝ.

Тя започна да отвърща с бедрата си в такт на движенията му.

— Кълън — каза тя, а ръката ѝ погали бузата му. — Чувствам се невероятно.

— И аз също. Ти си моя жена и мога да те чукам, когато си поискам, нали?

— Когато пожелаеш — каза тя. — Аз съм твоя.

Устата му отново беше върху нейната, бедрата му се раздвижиха, ръцете му стиснаха гърдите ѝ, постепенно засили ритъма и сега я чукаше по-бързо.

И тогава Кълън отново свърши, а Айви усети как пенисът му набъбва, а след това освобождава всичко в нея, докато тя изживяваше собствения си оргазъм.

От преживяната емоция сълзи потекоха от очите ѝ и се търкулнаха по бузите. Тя погледна през прозореца и видя как синьото небе бавно започва да розовее, докато слънцето се готви да изгрее.

— Животът е невероятен — прошепна тя.

— Да, както и да го споделиш със сродната си душа, която цял живот си чакал да откриеш, без да знаеш, че това въобще може да се случи — прошепна той в отговор.

Няколко минути по-късно Кълън стана гол от леглото и отиде да си вземе душ.

Айви лежеше в измачканите, изпотени чаршафи и имаше чувството, че всичко в света е наред.

Въпреки че всичко е объркано, не ми пука. Ще се справим с това заедно. Това е всичко, което има значение.

И знаейки това — знаейки, че душата ѝ най-накрая е намерила сродната си половинка, своето място за отмора, тя можеше да диша спокойно въпреки предизвикателствата, които я очакваха.

Тя стана, отиде и отвори плъзгащата се стъклена врата, пусна бриза да влезе вътре в стаята и погледна към блестящата вода.

Хладният вятър, идващ от водата, гъделичкаше голата ѝ кожа и тя се усмихна.

Ето какво е да живееш наистина пълноценно, помисли си тя. Има болка, страх и тъга, но има и по-голямо количество любов, смях, секс, красота и вълнение.

Не бих заменила живота си с Кълън за нищо друго, независимо колко идеален е той.

Харесва ми разхвърляността му. Всъщност ми харесва.

Докато си мислеше това, чу нещо от долния етаж.

Сърцето ѝ веднага подскочи и сега се блъскаше силно в гърдите ѝ. Някой беше в къщата.

— Кълън! — извика тя. — Кълън! Има някой в къщата!

Чудеше се дали не е животно, което по някакъв начин е проникнало вътре. Тъй като звуците отначало не бяха ясни, а само звуци от шумолене и движение.

Но след това чу отчетлив звук от стъпки.

— Кълън! — извика тя, когато стъпките започнаха да се изкачват по стълбището. Който и да беше, той се приближаваше.

Айви изтича, грабна една от ризите на Кълън и я метна върху голото си тяло, като трескаво я закопча, за да се покрие. Тя отново извика Кълън, когато човекът се появи в коридора и изкрещя.

Беше по-възрастен мъж, вероятно с един сантиметър по-нисък от нея.

Имаше посивяла брада и беше облечен с обикновени панталони и пуловер. Очите му бяха хладни и сини зад очилата с тънки рамки.

— Ти трябва да си Айви — каза той, а гласът му беше много познат.

Вратата на банята се отвори и Кълън излезе, все още мокър, с хавлиена кърпа на кръста.

Той погледна мъжа в коридора и очите му се разшириха.

— Татко! — извика той.

— Кълън — каза Престън Шарп. Той погледна сина си и зачака реакцията му.

Айви издиша облекчено, облегна се назад и започна да диша нормално.

Кълън и баща му се прегърнаха силно насред спалнята.

— Татко, какво, по дяволите, правиш тук?

Баща му разроши косата му — нещо, невъзможно за друг, помисли си Айви. *Косата на Кълън Шарп не се разрошва.* Но странно, Кълън не изглеждаше да има нещо против.

Нямаше нищо против баща му да разроши косата му, нито че е нахлул в къщата без предупреждение и е хванал жена му полугола.

Кълън се усмихна от щастливата изненада.

— Чаках да ви видя — каза възрастният мъж. Сега той погледна Айви. — Не искаш ли да прегърнеш свекъра си? — каза той, като разпери широко ръце.

Не ѝ се искаше, особено когато носеше само ризата на Кълън и нищо друго под нея. И без това тя едва покриваше бедрата ѝ, но отиде при него и покорно го прегърна, като го пусна веднага щом това беше допустимо, без да изглежда груба.

— Много ми е приятно да се запознаем, Престън — каза тя.

— О, просто ме наричай татко — каза той, усмихна се и си оправи очилата. — Извинявам се, че те изплаших, когато се качих по стълбите.

— Няма нищо — каза тя. — Помислих си, че някой влиза с взлом.

— Не. — Възрастният мъж се усмихна лукаво. — Аз съм тук вече от няколко дни. Крия се.

Устата на Кълън се отвори от шок.

— Бил си тук, в къщата?

— Имах нужда от безопасно място, където да се скрия, докато се поуспокоят нещата. Напоследък беше много напрегнато.

— Къде се беше скрил през цялото време, докато бяхме тук? Можеш да се покажеш по-рано — каза Кълън.

Престън поклати глава.

— Бях в един от тунелите — каза той. — Заспах. Събудих се и чух движение от горния етаж, но не знаех кой е тук, затова изчаках, за да съм сигурен, че е безопасно.

Кълън изглежда намери това обяснение за достатъчно, но Айви се почувства смутена. Мъжът е бил някъде вътре в къщата, докато те са правили шумен, страстен секс.

Колко беше чул?

От него я побиха тръпки. И какво беше това за тунелите? Айви си отбеляза да попита Кълън веднага щом останат насаме.

Баща му не се смути от неловкостта в стаята.

— Гладен съм. Искате ли да хапнем?

— Разбира се — каза Кълън. — И може би малко кафе.

— Идеално! — добави Престън.

Айви въздъхна, докато излизаха от стаята.

Когато слязоха долу, Престън седна на висок стол до кухненския плот, а Кълън започна да прави кафе.

— Сигурен ли си, че е безопасно да си тук? — попита Кълън, докато добавяше кафе в кафемашината.

— Не мисля, че федералните изобщо знаят за това място — каза Престън като кръстоса ръце, изглеждаше доста спокоен, докато говореше. — Въпреки че предполагам, че може да са ви проследили дотук.

— Съмнявам се — каза Кълън. — Взех хеликоптер.

Престън се засмя и удари плота.

— Това е начинът да загубят дирите ти. Браво! — каза той.

Кълън приготви три чаши кафе, едната остави за себе си, поднесе втората на баща си, а последната — на Айви.

Айви стоеше там и слушаше разговора на Кълън и баща му. Бяха толкова различни в много отношения, но все пак в Кълън имаше сянка от баща му — слаба, но видима.

Начинът, по който се държаха, сините очи, интелигентността и предпазливостта, дори зад усмивките им.

Тя се откъсна от размислите си, когато Престън отново спомена, че е гладен.

— Мога да направя яйца и бекон — предложи тя.

— Нямаме никакви пресни неща в хладилника — каза ѝ Кълън.

— Ами има ли някакъв магазин наблизо? — попита Айви, като остави чашата си.

— Има едно място, до което можеш да стигнеш буквално пеша — каза ѝ Кълън. — Тръгваш само надолу по улицата и после почти в края ѝ, вдясно. Но не е нужно да го правиш.

Престън облиза устните си.

— Беконът и яйцата обаче звучат добре. Не съм ял истинска домашна храна от Бог знае колко време.

— Тогава всичко е решено — каза Айви. — С удоволствие ще напазарувам и после ще сготвя.

Тя се приближи и целуна Кълън по бузата. Той хвана ръката ѝ и не я пусна.

— Удивляваш ме — каза той тихо. — Знаеш това, нали?

Айви му се усмихна и усети, че бузите ѝ се изчервяват.

— Ще се върна, преди да се усетиш — каза и после се обърна към баща му: — Сандвич?

Престън се усмихна.

— Никога не отказвам сандвич, особено с прясно масло.

— С прясно масло ще е — каза тя и се засмя.

После излезе от къщата и усети мириса на соления въздух.

Докато вървеше, тя си мислеше за бащата на Кълън и неговата дружелюбност. Беше странно, но някак си не му вярваше.

Той е мил, само защото иска пари.

Мисълта я накара да настръхне. Дори докато вървеше по пътя, мислите ѝ я отвеждаха далеч от прекрасния солен въздух на Кейп Код и я вкарваха в размисъл.

Усещането, което изпитваше, не ѝ харесваше. Престън Шарп мислеше само за себе си. Не му пукаше за опасността, на която излагаше всички останали с присъствието си. И по някаква причина на Кълън също не му пукаше.

Айви се опита да се отърси от лошите чувства, докато влизаше в малкото магазинче. Беше наистина приветливо място с много местни продукти и няколко стелажа с висококачествени подправки.

Тя взе картонена кутия с яйца, пълнозърнест препечен хляб, бекон, нарязан на едро, и прясно масло, което беше местно

производство.

Устата ѝ вече се пълнеше със слюнка, когато си представяше какво ще забърка.

— Ще готвиш на някой специален човек? — попита глас точно зад нея, докато тя гледаше млякото.

Айви се стресна и едва не подскочи. Лукас стоеше само на няколко метра от нея със самодоволно изражение на лицето си.

— Защо не ме оставяш на мира? — каза тя шепнешком.

Той сви рамене.

— Защото — каза той — не оставяме престъпниците да се измъкнат, Айви.

— Аз не съм престъпник.

— Сигурна ли си?

— Майната ти — каза му тя. — Махам се от тук.

— Стой на място — изръмжа Лукас. Гласът му беше достатъчно предупредителен, за да спре на място. — Мислиш, че не знаем за сделката на Кълън с окръжния прокурор?

— Не знам за какво говориш — каза Айви, но беше се сковала.

Ами ако в този момент са обградили къщата и се готвят да арестуват Кълън и баща му? Трябваше да ги предупреди, но не знаеше как да го направи, без да ги издаде.

— Знаеш точно за какво говоря — каза ѝ Лукас. Той започна да се преструва, че разглежда селекцията от мляко, като докосваше с ръка различните шишета и кутии. — Кълън Шарп изглежда сякаш има девет живота — засмя се Лукас. — Но май му остават осем? Мислиш ли, че му остават още толкова шансове?

Айви се разтрепери.

— Тормозиш ме, Лукас. Не съм направила нищо лошо.

Лукас се отдръпна от млякото и се приближи до нея. Достатъчно близо, за да усети миризмата му на кисел одеколон и дъха му на кафе.

— Защо си тук? — попита той. — Някаква малка тайна мисия ли имаш?

— Щом си толкова наблюдателен, предполагам, че вече трябва да знаеш — усмихна му се тя.

— Знаем достатъчно — промълви той. — Знаем, че ти и Кълън продължавате да затъвате все по-дълбоко и по-дълбоко, Айви. Но все още можете да се спасите. Кажете ни къде се крие баща му и ще ви

оставим да изживеете остатъка от живота си в мир и спокойствие. Всички тези неприятности могат да изчезнат за миг, ако просто ни помогнеш.

Явно те нямаха представа, че Престън Шарп е точно под носа им. Щеше да бъде почти смешно, ако нещата не бяха толкова сериозни.

— Съжалявам, нямам представа за какво говориш — каза Айви и погледна Лукас, без да избягва погледа му.

Бяха я проследили до Кейп, но не знаеха, че бащата на Кълън е в къщата.

Все още.

— Той е лош човек, Айви — каза Лукас. — Престън Шарп. Той е отговорен за много ужасни неща, с които се съмнявам, че би искала да бъдеш свързвана. Моля те, не ме карай да съсипвам живота ти заради това.

— Мога ли да си тръгна вече? — попита тя. — Чух всичко, което искаше да кажеш.

Той се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— Внимавай. Или ние ще се погрижим за теб.

Тя се обърна да си върви, но една мисъл я осени.

— Следиш телефона ми, нали? — каза тя. — Ето как успя да ме намериш тук.

Лукас сви рамене.

— Имаме си начини.

Може би вече са го видели. С всички прозорци в тази къща нямаше да е трудно.

Айви се отдръпна от Лукас и се насочи към касите, като извади телефона си възможно най-прикрито. Започна да пише, а ръката ѝ трепереше.

— Здравейте — каза приятелски настроения продавач. — Открихте ли всички продукти, които търсихте?

Тя не му отговори, а вместо това изпрати съобщение на телефона на Кълън.

ФБР в магазина. Лукас. БЪДЕТЕ ВНИМАТЕЛНИ!

Не знаеше дали ФБР следи съобщенията ѝ, но трябваше да се опита да ги предупреди.

После Айви прибра телефона си и се усмихна.

— Намерих всичко, благодаря — каза тя на продавача.

С ъгълчето на окото си видя как една сянка мина покрай нея и излезе през изхода, вратата издрънча и Лукас напусна магазина.

Боже, моля те, не му позволявай да арестува Кълън. Не отново. Моля те, не отново.

Тя плати за храната и излезе от магазина, докато вървеше бързо Айви въртеше глава наляво и надясно, търсейки нещо подозрително на улицата.

На път за вкъщи с торбата с хранителни продукти тя провери мобилния си телефон. Имаше само една дума за отговор, която Кълън беше изпратил веднага.

ДОБРЕ.

Стомахът ѝ се напрегна и сви. Наложил се да се движи по-бързо, но все пак се опита да не бяга и да не изпада в паника. Каквото и да се случваше, вече беше твърде късно да направи нещо, а и не искаше да привлича излишно внимание към себе си.

Когато се върна в къщата, не видя никакво движение. Нищо. Айви въздъхна с облекчение. Няма полиция, няма ФБР. Никой не е арестуван.

Тя влезе вътре.

— Кълън? — извика тя.

В къщата цареше пълна тишина.

— Кълън? — извика тя по-силно. — Престън?

Все още нямаше отговор.

Айви отиде до кухненския плот и остави чантата. На плота имаше бележка, написана с характерния почерк на Кълън.

Сърцето ѝ се разби, когато я прочете. Разби се на милиони парчета. Беше само от пет думи, но смисълът ѝ беше по-силен от всичко, което беше чела през живота си.

— Не — помоли се тя в притихналата къща. — Не. Моля те, не.

Тези пет думи бяха унищожителни в своята окончателност.

НЕ СЕ ОПИТВАЙ ДА МЕ НАМЕРИШ!

---

[1] 1 паунд е 0,45 кг. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.